

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 64.

Syvende Session.

45de Møde.

Mandagen den 11te Februar.

(Fortsat.)

Sehmann (fortsat): I finantiel Henseende har det ikke været stort Andet end en lang Række af Standaler og Tab, og i national Henseende er det overmaade uegentligt, at disse Der kunne regnes til Danmark. Man kan ikke paaberaabe sig de Irlændere, som der faae smaa Forpagtninger og anvende hvad de kunne tjene ved deres Principaler til at kjøbe sig smaae Plantager, end lige den store Befolkning af Negre og Mulatter — jeg regner ikke de faa Danske, som have Eiendomme deroppe, og af hvilke endnu Færre komme tilbage, ligesom jeg naturligtvis ogsaa undtager de Embedsmænd, som sendes derop af Regjeringen og hvorved vel dansk Sprog og danske Skikke ere blevne ikke blot en indført Plante, men en Plante, som ikke kan trives — jeg siger, at i national Henseende er Vestindien ogsaa af meget underordnet Værd for mig. Jeg vilde ansee mig forpligtet til at foresøgte til det Øverste Afstaaelsen af den mindste Stump af Danmark, Saltholm s. Ex., jeg vilde betragte det som et Skaar i Danmarks Integritet; men jeg vilde, for at jeg skal gjentage det, roligt finde mig i, at vi stille os ved Colonierne; jeg troer, at de ingenlunde staae i et saadant Forhold til Danmark, at der kan være Tale om nogen videre Sympathie imellem dem og os, som ellers imellem Landsmænd, eller at man i national Henseende kan tillægge dem nogen overordentlig Værdi; i finantiel Henseende er, som sagt, Betydningen overmaade

ringe. Jeg vilde altsaa for mit Vedkommende have anseet det for en Sag af mindre stor Vigtighed, om det blev Rigsdagen eller Rigsraadet, som fik Indflydelse paa Ordningen af Coloniernes indre Forhold, og det især, efter at der er vedtaget en Coloniallov, der har foresøgt paa, om det end ikke hidtil er kommet til Udførelse, at indføre en communal Selvstændighed derovre, men jeg vilde ansee det for den egentlige Hovedopgave: at stifte imellem Colonien og Moderlandet, ligegyldigt om dette blev repræsenteret ved Rigsraadet eller Rigsdagen, med Hensyn til Coloniernes indre selvstændige Myndighed. Imidlertid erkender jeg fuldkommen, at det at vende tilbage til Regjeringens Forslag er upraktisk. Jeg kan imidlertid dog ikke ved denne Leilighed undlade at bringe i Erindring, at alle reent indre Spørgsmaal allerede ere henvisse til Colonialraadets Afgjørelse og stadfæstes af Kongen efter at have været forelagte Colonialraadet; at dernæst Spørgsmaalet om de af Rigsdagen givne Loves Anvendelse paa de vestindiske Colonier henhører til Kongen, efter at han har hørt Colonialraadets Betænkning derover. Det er jo ganske vist, at vi ved at vedtage Lovene her ikke tænke paa, hvorvidt de ere passende for Colonierne; men finde derimod vedkommende Autoriteter og Colonialraadet, at det gaaer an, saa blive de uden Videre anvendte der. Der bliver saaledes ikke Andet tilbage end de Spørgsmaal, hvor der maa stee visse væsentlige Afsvigelser fra de her vedtagne Love, for at de kunne komme til Anvendelse i Colonierne, men, saavidt mig vitterligt, har der endnu ikke foreligget for Rigsdagen saadanne Love. Der har kun været forelagt et Budget, og Budgetdelingen har unægtelig overordentlig store Ulem-